

Xavier Bertran, guardonat amb un premi literari

El periodista i escriptor de Montornès ha estat premiat per la seva novel·la "Elieta"

V. BLASCO

La novel·la "Elieta", de Xavier Bertran, ha estat guardonada amb el premi especial que l'editorial Lluís Vives ha convocat a tot l'estat espanyol, per commemorar la publicació del número cent de la col·lecció de novel·la juvenil Ala Delta. El premi, que suposa una dotació econòmica d'un milió de pessetes, comprèn l'edició de deu mil exemplars en castellà, i d'uns cinc-cents en català, l'edició en que ha estat escrit l'original. L'editorial Lluís Vives preveu també la traducció de la novel·la al gallec i al basc i l'edició en aquestes dues llengües.

L'entrega del premi Lluís Vives es farà a Madrid el proper més d'octubre.

Miriam VIAPLANA

"Elieta"

Per Xavier Bertran, la consecució d'aquest premi literari, on s'hi ha presentat escriptors de tot l'estat espanyol, ha representat el reconeixement d'una tasca literària que ja comença a donar els seus fruits.

Xavier Bertran té 44 anys i viu a Montornès. Actualment treballa com a periodista al **Diari de Barcelona** fent un tipus de reportatges diferents, en un intent de practicar el periodisme creatiu que ell defensa. Fa uns anys, Xavier havia estat col·laborador de **Plaça Gran** i de les emissores municipals de Granollers i de Montornès.

L'afició literària li ve de lluny, encara que fins l'any 1987 no va començar a presentar els seus comptes a concursos. Aquell any va quedar guanyador dels Jocs Florals de Montmeló i l'any següent va resultar premiat a vuit certamens literaris locals. Enguany, a la nit de Santa Llúcia, Xavier Bertran va veure de molt a prop els premis Sant Jordi, quedant finalista de tres d'ells (Folch i Torres, Lola Anglada i Victor Català). Finalment, l'editorial Lluís Vives ha seleccionat la novel·la "Elieta" per commemorar el centenar de novel·les juvenils que aquesta editorial ha publicat en la col·lecció Ala Delta.

Elieta és el nom de la protagonista d'aquesta novel·la ambientada a Montornès. Es tracta d'una noia paralítica, de 14 anys, que arriba a viure una història d'amor amb el nou inquilí del pis de sobre casa seva, al qual no arriba a veure mai. Elieta es va imaginant com és i com viu el veí del pis de dalt a través dels sorolls que sent.

Per Xavier Bertran, la majoria de les novel·les juvenils estan fetes des del punt de vista de l'adult que diu el que creu que ha de llegir un jove. Per això ell ha agafat el punt de vista de l'adolescent a l'hora d'escriure (la història està narrada en primera persona) i d'explicar els pensaments i els sentiments.

Per Xavier Bertran, el fet d'haver guanyat aquest premi, li comporta ja una major seguretat a l'hora de continuar escrivint. **"El problema, quan una persona comença a escriure, és aquest punt de confiança. Aleshores si veus la teva feina reconeguda, passes ja a una situació de més seguretat. Ja pots dir que una frase l'escrius així perquè vols i tens la certesa que està bé. Tenir aquesta seguretat a l'hora d'escriure és fonamental. Si no, sempre depens de les opinions dels altres, i el camí d'un escriptor no és mai aquest."**

Eugeni Bofill presenta la seva visió de Granollers

L'exposició fotogràfica "Urbanismes" recull l'arquitectura de diferents ciutats catalanes

Montse MIR

P. SEGURA

La inauguració d'"Urbanismes" es va fer a les vuit del vespre i en ella Eugeni Bofill va destacar la part creativa i personal d'aquestes fotografies: **"hi ha coses que t'agraden més i coses que t'agraden menys però en una exposició d'aquest tipus el que intentes aconseguir són unes imatges que donin la teva visió d'aquests espais i ciutats"**.

Les fotografies d'Eugeni Bofill no tenen ni el mateix format ni són totes en blanc i negre o color sinó que cada fotografia s'adapta a l'edifici que la protagonitza. Eugeni Bofill va justificar a **"Plaça Gran"** aquesta elecció: **"quan analitzes un espai no sempre l'adeqües al blanc i negre o al color, llavors el fet de cenyir-me per una qüestió de rigidesa al color o al blanc i negre o a un determinat format em sembla una mica absurd. Tot està en funció de la imatge que vulguis obtenir"**

L'exposició "Urbanismes", en la qual hi ha fotografies d'espais tan diferents com la plaça Baran-

gé, l'escola "Mestres Montanyà" o el parc de Ponent, mostra bàsicament l'arquitectura d'ús públic de les diferents ciutats catalanes escollides per l'autor a l'hora de fer les seves fotografies.

Eugeni Bofill, que ha realitzat exposicions a Berga, Barcelona, Múchen i Valladolid, entre altres llocs, va manifestar a **"Plaça Gran"** quina és la visió que ell vol donar amb les seves fotografies: **"Hi ha dues formes de treballar, una és ensenyar molt i l'altra triar allò que t'agrada prescindint de si ensenyes o no. En aquest cas jo he fet la fotografia en funció de la imatge independentment de si amb ella explicava molt o poc l'espai. Era la imatge que en aquell moment, per la raó que fos, jo volia fer"**.

L'exposició "Urbanismes" d'Eugeni Bofill es podrà visitar els dies feiners des de les sis a les nou de la tarda, excepte els dilluns. Pel que fa a l'horari dels dissabtes i diumenges serà de dos quarts de dotze a dos quarts de dues del migdia i de sis a nou de la tarda.

Un llibre, un amic

La immortalitat
Milan Kundera
Edicions Destino

"La vida és un joc"

"Jo tinc la sensació que més aviat ningú no es pren res seriosament! Que tothom es vol divertir i prou". (pàg. 434). Aquestes paraules d'un personatge de la novel·la ens fan pensar assenyadament que la vida, tal vegada, és un joc. No és cap gosadia afirmar que la diversió és una exigència essencial en la vida de les persones a nivell individual i a nivell col·lectiu. I aleshores el joc es converteix en un garbell per seleccionar: les actituds i activitats pròpies i fonamentals de l'existència. I res no escapa al judici del joc. Un judici científic i filosòfic que simbolitza la vida sota l'espill de dos pols a l'entorn dels que gira. Són el pol de la mort i el pol de la immortalitat. La vida despullada d'aquests extrems deixa de tenir sentit i és impossible jugar-la. En el joc de la vida hom no pot oblidar un personatge entre recte i sinistre, l'àrbitre, en la vida, l'amor. Joc, mort, immortalitat i amor, ingredients de la vida que es necessiten mútuament.

El joc té molt d'aventura, d'incertesa, de risc, d'atzar. Sovint descobreix l'absurd i darrera l'absurd també hi troba la veritat. De les coses més senzilles en brollen grans obres, com l'origen de la novel·la de Kundera comença en un simple gest d'una dona. En la vida, en el joc de la vida, tot és important i sovint allò que ho sembla més esdevé una fetsa i allò que era indiferent es torna protagonista.

La mort és el millor aliat de la vida i company de la immortalitat. Milan Kundera escriu a la pàgina 72: **"la mort i la immortalitat formen una parella inseparable i més bella que Marx i Engels, Romeo i Julieta o Laurel i Hardy"**. Una frase que val més que un poema. La mort és una porta que s'obre a una altra vida. En el diàleg entre Agnès, protagonista de la novel·la i el visitant d'un altre planeta, exclama ella: **"potser la mort és necessària. Però, no es podia haver inventat d'una altra manera tot això?"** (pàg. 59). Des d'una òptica cristiana, quan es llegeixen conceptes com els de la novel·la **La immortalitat** de Milan Kundera, hom respira intensament i albirava que la llum de les seves creences camina per tots els viaranyos.

La immortalitat: **"En la immortalitat, s'hi pensa des de la infantesa"** (pàg. 89). És un desig amb el que naixem i que no volem perdre. **"Un pot llevar-se la vida. Però no pot llevar-se la immortalitat"**. (pàg. 112) El problema rau en la definició d'immortalitat. En l'obra de Kundera hi plana la idea de que hom cerca l'amor d'una persona important per esdevenir amb ella immortal. Però aquesta immortalitat no s'acaba. Ho diu Bettina a Goethe en la pàgina 84: **"Tinc la ferma voluntat d'estimar-te fins a l'eternitat"**.

Joan Sala i Vila

LLIBRERIA

anselm clavé n.º 36

☎ 870 05 04 fax 879 13 62

08400 GRANOLLERS